

CUVÂNT ÎNAINTE

(la ediția I)

Gândul de a scrie această carte mi-a venit cu încetul, de-a lungul câtorva ani.

La chilia mea au poposit oameni feluriți, pentru trebuințele lor duhovnicești, cerând o rugăciune, o îndrumare, un sfat. Mulți însă au venit și cu întrebări privitoare la credință, unele mai ușoare, altele mai grele, după vârsta, pregătirea și setea de cunoaștere a fiecăruia. Unii din ei erau nu numai fii credincioși ai Bisericii noastre ortodoxe și buni cunoscători ai Sfintei Scripturi, ci și oameni umblați, care se întâlneau în drumurile lor cu oameni de alte credințe și convingeri, mai ales din cele mai noi, aduse din alte părți ale lumii și fără nici un fel de legătură cu ființa Ortodoxiei noastre răsăritene sau cu rădăcinile neamului nostru românesc. Cu aceștia purtasera discuții, uneori lungi și aprige, pe teme de credință, frământând textele biblice pe o parte și pe alta și căutând să le afle înțelesurile ascunse. În urma acestui fel de discuții, ei rămăseseră cu foarte multe îndoieli semănate în suflet și începuseră chiar să se întrebe dacă ceea ce moșteniseră ei de la părinți și strămoși în materie de credință religioasă reprezenta sau nu adevărul descoperirii dumnezeiești. Astfel clătinați launtric, ei veneau să ceară lămuriri și sfaturi, cu Biblia în mână și cu întrebări gata făcute, dar nu

numai cu întrebări ci și cu unele răspunsuri pe care le agonisiseră de la cei cu care stătuseră de vorbă.

Niciodată nu l-am certat pe un credincios care are îndoieli, niciodată nu i-am cerut cuiva să creadă orbește. Dacă făceam astfel, ar fi însemnat să dau dreptate tocmai acelor care-i ceruseră să creadă ca ei, fără să-și mai pună vreo întrebare. Dimpotrivă, am socotit întotdeauna că discuțiile cu idei dintr-o parte și din alta, sunt cât se poate de folositoare dacă ele sunt purtate cu cinste omenească și numai din dorința de a afla adevărul. Și nu m-am înșelat. Am avut bucuria să văd roadele unor asemenea convorbiri, în sufletele celor ce veniseră cu credința tulburată de îndoieli și plecau cu ea limpede ca izvorul muntelui.

Atunci am început să mă gândesc că vor fi fiind încă mulți alții cu mintea vânturată de întrebări la care nu sunt în stare să afle răspunsuri dacă nu sunt ajutați după cuviință. Și cine să-i ajute, dacă nu preoții lor? Dar oare, toți preoții au aceeași vârstă matură și aceeași experiență pastorală? Firește, nu toți.

Astfel m-am hotărât să scriu această carte după puțină mea pricepere, din dorul de a le fi fraților mei de folos. Mai întâi am rânduie tot materialul pe capitole după o anumită pravilă a mărturisirilor noastre de credință, apoi am socotit că înțelesurile ar fi mai la îndemâna cititorului dacă voi așeza totul în chipul unui dialog, prin întrebări și răspunsuri, între un preot ortodox și un învățăcel al său care râvnește să ajungă la cunoștința adevărilor de credință asupra cărora are îndoieli lăuntrice sau înrâuriri din afară.

Arhim. CLEOPA ILIE

ÎNĂLȚAREA DOMNULUI 1980

Sfânta Mănăstire Sihăstria

CUVÂNT ÎNAINTE (la ediția a II-a)

Fiind înștiințat de la Sfântul Sinod că Prea Fericitul Patriarh mi-a aprobat reeditarea cărții **Despre credința ortodoxă**, am început a scrie această smerită alcătuire, iar fiindcă mi s-a spus că trebuie a o mai dezvolta și îmbunătăți față de ediția întâi, am mai scris două capitole noi: «Despre Ortodoxie» și despre «Misionarismul laic în Biserica Ortodoxă», iar alte trei capitole, cel «Despre Oastea Domnului», cel despre «Calendar» și cel despre «Împărtășirea deasă sau rară cu Sfintele Taine», le-am prelucrat și dezvoltat.

La fel, am prelucrat și dezvoltat toate capitolele ediției întâi și am făcut o recapitulare de orientare cu trimiterile privitoare la cele scrise în această carte, spre a se găsi mai lesne cele de care va avea nevoie cititorul.

Cele scrise în capitolele noi și în cele prelucrate s-au pus în formă de dialog, ca și în vechea ediție.

Fie ca mila și îndurarea Bunului Dumnezeu să rânduiască cele spre folos și celor ce vor citi această carte.

Arhim. CLEOPA ILIE

Ajunul Bunăvestirii

24 martie 1984